

Κουβαράκια ζωής

Θάνος Ι. Κουλουβάκης

ΑΘΗΝΑ
2020

Κουβαράκια ζωής

Θάνος Ι. Κουλουβάκης

Τίτλος: Κουβαράκια Ζωής
Συγγραφέας/Design/Layout: Θάνος Ι. Κουλουβάκης

Το παρόν ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο από τον δημιουργό του, υπό την ακόλουθη άδεια Creative Commons:

Στον ουρανό
και στον έρωτα
τέλος δεν υπάρχει

Κακοποίηση

Γράφω για να μιλήσω·
να μιλήσω
στον πόνο της σιωπής,
στην ανυπόστατη κραυγή της αγωνίας,
στο αντίδοτο που δεν βρέθηκε ακόμα
για να σώσει τις ψυχές της γης
που ποτέ της δεν πατήθηκε.

Γράφω για να μιλήσω
στην οδύνη της μελαγχολίας,
στους μοναχικούς περιπλανητές,
στο έλεος των θεών,
στις στιγμές που άργησαν
και τις θανάτωσα
για να μην υπάρξουν.

Μιλώ με τα κλουβιά
που κλείνουν μέσα την καρδιά μου,
τα μάτια
και τα συναισθήματα·
παρακαλώ τ' αηδόνια
να μου δώσουν τα κλειδιά
για να φύγουν από το χώμα
και να πετάξουν.

Μιλώ με το μυαλό μου
και του λέω να σκάσει
γιατί με ενοχλεί·
όμως αυτό δε με ακούει
και συνεχίζει να με κακοποιεί.

Όσο μου μιλάει,
δε θα καταφέρω να δω τ' αστέρια.
Δε θα δω ξανά τα συννεφάκια
που αγναντεύουν το σύμπαν.
Δε θα δω την ταινία
που με έκανε να κλάψω.
Δε θα δω τις ευχές,
το άγγιγμα,
τη θάλασσα,
τις ηλιαχτίδες που μπαίνουν στα μάτια
και τα ενοχλούν.

Στο διάλογο να πάει το μυαλό μου
και η γαμημένη η σκέψη.
Όσο μου μιλούν, δε μπορώ να δω.

Ακατάλληλο περιεχόμενο

Πείτε κάτι ακατάλληλο·
να μην το έχω δει στα βιβλία που διαβάζω.
Να μου στρεβλώνει λίγο
την υποκειμενικότητα
για να αρχίσω να ξεσκονίζω την ιδέα
ότι η ύπαρξή μου η ίδια είναι στρεβλή
κι εγώ υπάρχω τυχαία
μέσα σ' έναν ίσιο κόσμο.

Με κοιτώ στα μάτια καμία φορά
και λέω βρομόλογα
για να ικετέψω τον εαυτό μου
να με συγχωρέσει
από τις πράξεις
που δεν έβαλα στην άκρη
για την καθημερινότητα
και είπα πως θα ζήσω μια φορά
κι αυτό αρκεί.

Δεν αρκεί.

Γεμίζω τετράδια με ακατάλληλο περιεχόμενο
που τρομάζει ακόμα και τις λέξεις·
γιατί οι λέξεις έμαθαν να είναι υποταγμένες.
Και για να λέμε την αλήθεια
από μόνες τους οι λέξεις δε μαθαίνουν,
ούτε υπάρχουν.

Εμείς είμαστε οι φονιάδες
της ελευθερίας τους.

Βουτάω σε ουρανούς
που μου θυμίζουν τα μάτια
ή τα μπούτια σου.
Κι όσο βουτάω
τόσο περισσότερο
βρίσκομαι κοντά στην απελευθέρωση.

«Πώς καταστράφηκε μωρέ ο άνθρωπος;»
ρωτάω.

Μα οι ουρανοί,

οι μηροί,
οι λέξεις
και τα μάτια δεν απαντούν.

Αυτά μόνο να σώζουν ξέρουν.

Λικέρ στη σάλα

Τα όνειρά μου είναι ατελή.
Φοβάμαι πως με έπεισαν ότι δεν μπορούν να υπάρξουν τέτοια όνειρα
- πως τα όνειρά μου είναι εφιάλτες.

Η ζωή μου είναι ατελής.
Καθημερινά πασχίζω να μάθω αν ζω σωστά ή λάθος·
πασχίζω να μάθω πώς πρέπει να ζει ο άνθρωπος.

Και για να είμαι ειλικρινής νομίζω πως έχω αποτύχει παταγωδώς.

Η αγάπη μου είναι ατελής.
Δεν ξέρω αν οι άνθρωποι γύρω μου αισθάνονται την καρδιά μου
ή αν εγώ μπορώ να αισθανθώ τη δική τους.

Όμως, όταν θέλω να τους αγκαλιάσω
ή να τους πω «σ' αγαπώ» και δεν το κάνω,
νιώθω πως η καρδιά μου σπάει.

Αισθάνονται τα μικρά θραύσματα να κυλούν μέσα μου
και να εξαφανίζονται έπειτα από δύο αρτηριακά περάσματα.

Τα λόγια μου είναι ατελή.
Ίσως δεν έχω μάθει να μιλάω καθόλου·
ίσως μιλάω μόνος ή μιλώ μόνο για να με ακούω εγώ
- και κανένας άλλος.

Αν τύχει να με ακούσεις - κάποιο βράδυ - να αφήνω σκέψεις να φεύγουν,
γύρνα το κεφάλι·
αν θέλεις άπλωσε το χέρι σου,
μα μη με κοιτάς.

Τα βλέμματα τρομάζουν τα συναισθήματα.

Είμαι ατελής.
Πίνω λικέρ στη σάλα και μετράω τα λάθη.

Ένα, δύο, τρία... Είναι πολύ παραπάνω.

Ακίνητες κινήσεις

Δεν είναι οι μέρες κακές,
ούτε οι βδομάδες άσχημες.

Δεν είναι οι δρόμοι μικροί,
ούτε οι αυλές μας ασφυκτικά δεμένες.

Δεν είναι τα συναισθήματά μας επικίνδυνα,
ούτε τα όνειρά μας τρομακτικά.

Ξέρεις γιατί δεν μας ακούν,
γιατί δεν κοιτούν τα μάτια μας;

Δεν είναι ότι δεν θέλουν·
είναι που τους τρομάζει η ιδέα της κίνησης.

Είναι που τους τρομάζει
η ιδέα της απελευθέρωσης,
γιατί για χρόνια έχουν μείνει στην ακινησία.

Όταν εμείς τους μιλούσαμε
γι' αυτές τις ιδέες,
που δεν πρόκειται να αισθανθούν ποτέ,
αυτοί κρυφά έκλαιγαν από συγκίνηση
- ή από ντροπή -
αλλά ποτέ δεν μας το έλεγαν.

Τώρα, λένε ότι φυλακιζόμαστε
- όλο και περισσότερο -
μέσα στα ίδια μας τα όνειρα.

Όμως εμείς ξέρουμε ότι η μόνη φυλακή
είναι ο φόβος·
κι αυτόν δεν τον αισθανθήκαμε ποτέ.

Οι φίλες της ελευθερίας

Κάτι άλλο περιμέναμε·
μια σωτηρία κάπως μεγαλύτερη
για να χωράμε εντός της.

Μας έχουν στριμώξει αρκετά τα κουτάκια, βλέπεις·
τα τσιμεντένια κλουβιά
και η ατέρμονη λησμονιά
που κάποιοι τη βλέπουν για γαλήνη.

Κι εγώ ακόμα
περίμενα κάτι πιο σπουδαίο
όταν σκεφτόμουν την ελευθερία.

Άργησα να καταλάβω
ότι αν δεν τη συναντήσω εγώ
- αν καταφέρω αλήθεια να τη συναντήσω -
κανένας δε θα τη φέρει σπίτι μου,
κανένας δε θα μου τη γνωρίσει,
τυχαία,
σε ένα πάρτι.

Όχι γιατί δεν το θέλουνε·
αλλά γιατί λίγοι έμειναν που τη γνωρίζουν.

Μιλούν οι εικόνες;

Ήθελα να σου μιλήσω για τα όνειρά μου.
Όμως τα λόγια δε φτάνουν
κι έτσι δημιούργησα εικόνες
για να δεις αυτό που τα μάτια μου βλέπουν
κάθε φορά που τα κλείνω.

Βλέπω, που λες, ατέλειωτα λιβάδια
γεμάτα με μαργαρίτες
και χαμηλά ηλιοτρόπια
να μας χαμογελούν
και να μας αγκαλιάζουν.

Βλέπω ουρανό·
ουρανό φιλικό,
που μας δροσίζει
και μας ταξιδεύει τα απογεύματα
με τα χρώματα του.

Βλέπω τον έρωτα να υπάρχει παντού·
ερωτεύομαι
τη φύση...
εσένα,

τα χρώματα...
εσένα,

τις πεταλούδες...
εσένα.

Βλέπω τη μελωδία
που δεν κατάφερα να βρω ποτέ ξανά·
αυτή τη μελωδία που μου θυμίζει
πως αυτή είναι η ζωή που θέλω να ζήσω.

Έχω πάψει
να βλέπω τσιμεντένιες φυλακές,
άψυχα σώματα,
λαβωμένα κορμιά
γεμάτα με ανεκπλήρωτα όνειρα
και καταπιεσμένες επιθυμίες.

Έχω πάψει

να βλέπω τους παλιούς εαυτούς μας.

Τώρα βλέπω μονάχα αυτή τη μοβ απόχρωση
να αγκαλιάζει τα σώματα μας.

Βλέπω τα άστρα τώρα
και τα συννεφάκια να επιπλέουν στον ουρανό.

Βλέπω παιδιά χαρούμενα
να τρέχουν τριγύρω
κι εσύ να τους μοιράζεις φιλιά
και αγκαλιές.

Βλέπω να ερωτευόμαστε όλοι οι άνθρωποι
όλους τους ανθρώπους·
και να ζούμε μαζί - αγαπημένοι.

Αυτά βλέπω.

Πριν φύγεις ήθελα να στα πω·
όμως, ακόμη δεν έχω καταλάβει αν οι εικόνες μιλάνε.

Ένας άλλος – ίδιος – κόσμος

Κλείνω τα μάτια μου
μέσα σ' ένα κέλυφος από οράματα
και τα αφήνω να δακρύνουν
για να φανταστώ καινούργιους κόσμους·
κόσμους γεμάτους με αγάπη
και ανθρώπους ελεύθερους.

Βάζω τα δάχτυλά μου κοντά στην καρδιά σου
για να την ακούσω να χτυπά
και να καταλάβω ότι είμαστε ζωντανοί
- ή ότι τουλάχιστον εσύ είσαι ζωντανή.

Κοιτώ τον ουρανό
και φαντάζομαι χιλιάδες μικρά καναρίνια
να μιλούν πάνω από τα κεφάλια μας
την ώρα που σου λέω μεγάλα μυστικά,
συμπαντικές αλήθειες
και μερικά ξόρκια που έγραψα
όταν σε χάζευα να κοιμάσαι τα ξημερώματα.

Αλήθεια, βλέπεις τους πλανήτες
που περιστρέφονται γύρω απ' τα μυαλά μας;
Βλέπεις το σπίτι που έχουμε φανταστεί,
τις αγκαλιές που χρωστάμε,
τις υποσχέσεις
που δίνουμε στους εαυτούς μας;

Μόνο γι' απόψε,
άνοιξε το μυαλό
και δεσ τον κόσμο.

Είναι πολύ μακριά από εδώ.

Ανθρώπινοι βόθροι

Γεμίζει ο κόσμος με ανθρώπινους βόθρους
που μας έχουν καταστρέψει τη ζωή
με τις λάσπες και τ' απόβλητα τους.

Γεμίζει με ανθρώπους - μπιντέδες
που εξαπολύουν κόπρανα
και νομίζουν ότι είναι κάποιои
- όπως όλοι οι μπιντέδες.

Βαρέθηκα να βλέπω
τα μούτρα των δήθεν πληγωμένων
που συνεχώς πληγώνουν,
τα μούτρα των δήθεν θυμάτων
που βασανίζουν ανελέητα.

Βασικά βαρέθηκα να βλέπω τόσα ίδια μούτρα·
βαρέθηκα τόσο πολύ
που σκέφτομαι να σκίσω το πρόσωπό μου
για να μην μοιάζει με τα δικά σας πρόσωπα.

Αν φοβάστε να διαβάσετε τους στίχους μου,
είστε ένοχοι·
πιο ένοχοι κι από εμένα
που πίστεψα ότι η υπομονή
είναι καλύτερη από τα ξεσπάσματα.

Μαλακίες.

Αν διαβάζεις τους στίχους
και νιώθεις περίεργα,
είσαι ένα από αυτά τα πρόσωπα
που θέλω να φτύσω.

Ωραία, πήγαινε για ύπνο
και σκέψου ότι εσύ είσαι καλός
- ή επαρκής -
και οι άλλοι
είναι πάντα χειρότεροι από τα σκατά σου.

Ξέρεις ποια είναι η διαφορά μας;

Εγώ ξέρω πότε γίνομαι μαλάκας,

εσύ είσαι πάντα.

When in Ρέθυμνο

Ζήσαμε εκεί που δεν υπήρχε αύριο·
στα μικρά μαγαζιά
που το κρασί ήταν πιο κόκκινο από το αίμα
και η παρέα
πιο κοντά μας από τους εαυτούς μας.

Εκεί που οι νεράιδες χόρευαν
και οι ήχοι μάς χάιδευαν
μέχρι να χαθεί
το φως της άπειρης ξεγνοιασιάς
και της ερωτεύσιμης τρέλας·
το φως που δε χάνεται ποτέ.

Μέσα στα στενά των κόκκινων πετρωμάτων
άγγιξα δύο χέρια
και αισθάνθηκα ξεχωριστός·
ένιωσα ότι οι μέρες δεν τελειώνουν.

Δεν υπήρχε αρχή,
ούτε μέση,
ούτε τέλος.

Απλώναμε τα πόδια στο κενό
- κάτω η θάλασσα
πάνω ο ουρανός -
και ο ήλιος ζέσταινε απότομα
μέχρι που δεν τον αντέχαμε.

Κάναμε βόλτα στα τσιμεντένια παγκάκια
και χαζεύαμε τα ποδήλατα
ή το ροζ χρώμα στο βάθος του ορίζοντα.

Τσιγάρο μέχρι να φτάσουμε
στο τέλος του δρόμου
- ή σε κάποιο γνωστό σπίτι -
κι έπειτα φιλιά στο στόμα
και μύρα στο χέρι.

Άραγμα τα καλοκαιρινά βράδια στα πεζούλια·
όταν η άμμος έκανε βόλτες
κι ο κόσμος ήταν έξω ως αργά.

Το φθινόπωρο πηγαίναμε για όνειρα ψηλά
και πίναμε καφέ φίλτρου ή ελληνικό.
Έπειτα γυρνούσαμε κι εγώ ήθελα να πιω
ή να κάτσω απλώς και να σε κοιτάω.

Έτσι περνούσαν οι μέρες.

Μείναμε εκεί που δεν υπάρχει ησυχία
όμως όλα ζούνε στη σιωπή.

Ακριβή η βενζίνη

Σε αγκαλιάζω σε κρεβάτια,
σε αμμόδη όνειρα,
στο στήθος του έρωτα
και της (μη) ομαλής επιφάνειας του δέρματος.

Ακούω από τη βρύση
της σπασμωδικής ανάσας σου
να ρέουν
ποτάμια επιθυμιών
που ενσαρκώνονται
και με κάνουν να αισθάνομαι
κάτι παραπάνω από θνητός
- ίσως απλά υπαρκτός.

Σε αγγίζω στα πόδια,
στα στρογγυλά δάχτυλα,
στις εκκωφαντικές σου σκέψεις
και μαζεύω αναμνήσεις
που θα μου προκαλούν λαχτάρα αιώνια.

Γυμνοί κυκλοφορούμε
και πατάμε πάνω στο παρκέ.
Όμως προσέχουμε τον θόρυβο·
μην τύχει και ξυπνήσουν οι ψευδαισθήσεις
που κοιμούνται στον καναπέ.

Φτιάχνουμε καφέ φίλτρου
και λούζουμε την στοματική μας κοιλότητα
μέχρι να αποφασίσουμε
ότι ο καφές δεν φτάνει
και χρειαζόμαστε σάλιο για να συνέλθουμε.

Το παρκέ είναι γεμάτο
με σταγόνες βενζίνης
που γέννησε η έλξη·
βενζίνη που μπορεί να κάψει τα πάντα.

Όλους τους έχουμε γραμμένους.
Κι αν τολμήσουν να έρθουν, ας καούν.

Κουμπάκια

Τσουλάει η ζωή·
κι εγώ πατάω κουμπάκια
και φωτίζω το πρόσωπο μου
με οθόνες
που βγάζουν κάλπικα σύννεφα
και άψυχα κορμιά
για να με διασκεδάσουν.

Γουρλώνω τα μάτια
κι αντικρίζω κόσμους
γεμάτους με ανέκφραστα μυρμήγκια,
τοίχους από διαλυμένα όνειρα
και σκάρτες αναλύσεις
με ανύπαρκτους αριθμούς.

Η μύτη μου πιάνει μυρωδιές που δεν υπάρχουν·
διάολε, υπάρχουν;

Ξυπνάω μέσα στα ούρα μου·
όμως εγώ έχω μεγάλο σπίτι,
με τουαλέτα τριάντα τετραγωνικών.

Τριάντα ευρώ το μήνα για καλώδια,
κωλόχαρτο
και ρεύμα.
Τα τσιγάρα εκτός.

Δεν θυμάμαι καν πώς γεννήθηκα.
Αν πετάχτηκα έξω στον κόσμο
ή αν ανέκαθεν υπήρχα
για να θυμίζω ότι ο σάπιος λάρυγγας
δε μπορεί να προφέρει σύμφωνα
και ουρλιάζει φωνήεντα.

Πατάω κουμπάκια
για να πάω βόλτα στη θάλασσα,
για να φάω μία πάλστα
ή για να κάνω σεξ.

Κουμπάκια για να πάρω χρήματα
και ν' αγοράσω σακούλες
που μέσα τους θα βάλω δώρα ακριβά

- ουσιαστικά άχρηστα -
για να δείξω ότι αγαπώ·
γιατί έτσι ξέρω ν' αγαπώ.

Πατάω οθόνες και γράφω ποιήματα
που σήμερα υπάρχουν
κι αύριο δεν υπάρχουν·
αλλά δεν πειράζει
γιατί αύριο ίσως ούτε εγώ υπάρχω.

Ίσως πρέπει να φύγω από εδώ
και να πάω αλλού.
Εκεί που δεν υπάρχουν οθόνες,
ούτε ποιήματά μου·
εκεί που δεν υπάρχω ούτε καν εγώ.

Ίσως ζήσω καλύτερα.

Γεύμα στο νεκροτομείο

Διαφεύγω χωρίς να δραπετεύω.
Πηγαίνω βόλτες με το αμάξι τα χαράματα
και πίνω κρύους καφέδες.
Καπνίζω πετρέλαιο,
λέω αστεία για να γελούν οι ζάντες,
μιλώ στα καθίσματα
και τους σκάω χαμόγελα
για να δω αν με γουστάρουν έστω και λίγο
- όμως δε με γουστάρουν καθόλου.

Αν τύχει να κάτσω σπίτι,
ξενυχτάω επίτηδες
για να λέω ότι είμαι πτώμα,
επειδή φοβάμαι ότι αν μείνω εν ζωή
θα με κατασπαράξουν τα μαξιλάρια
που έχω για να κοιμάμαι
ή το πάπλωμα
που σέρνεται το μισό κάτω από το κρεβάτι
και σκέφτομαι ότι θα το ενοχλήσει το χέρι μου
αν πάω να το σηκώσω

σέρνεται
αιώνια
πτώμα.

Αποφασίζω ότι το όνομά μου δε μου αρέσει
και με φωνάζω αλλιώς
μέχρι να μη μου αρέσει ούτε το αλλιώς
και να με φωνάζω ξανά με το όνομά μου

βαριέμαι.

Ρουφάω ντουμάνια απουσίας
από τα όνειρά μου
που με έχουν γραμμένο
κι εγώ τα ψάχνω ολοένα και λιγότερο.
Όταν τα ψάξω σοβαρά
- θα γίνει αυτό -
ξέρω τι θα βρω

πτώμα.

Δε μου αρέσει να τρώω φρούτα
γι' αυτό τρώω μόνο αέρα
και γεμίζω το στομάχι μου με λόγια·
καθημερινά - τοξικά - άσχημα λόγια.

Βαρέθηκα ρε συ.

Δε με παίρνεις αγκαλιά να κοιμηθώ;
Μόνο έτσι κοιμάμαι.

Άσε τώρα τα φρούτα·
τα πτώματα δεν τρώνε.

Έρωτας θα λέμε

Φοβάστε να ερωτευτείτε
γιατί σας είπαν
ότι οι έρωτες είναι για τους τρελούς·
κι εσείς δε θέλετε να λέγεστε τρελοί.

Φοβάστε να ερωτευτείτε
γιατί ξεχάσατε να αισθάνεστε
και τα κουφάρια σας είναι παγωμένα,
πιο παγωμένα απ' όσους πέθαναν
για χάρη ενός έρωτα.

Φοβάστε να ερωτευτείτε
γιατί η ζωή έχει πετάξει μίλια μακριά·
ή γιατί σας έπεισαν
- τα καθίκια τα κατάφεραν -
ότι δεν αξίζετε κανένα συναίσθημα,
καμία αγκαλιά.

Μη φοβάστε (ρε).
Δεν είστε μόνοι·
δεν είστε οι μόνοι ερωτευμένοι.

Αθανασία

Δεν είναι άνθρωποι,
δεν έχουν δέρμα και κόκαλα.

Δε μπορείς να τους αγκαλιάσεις,
να τους φιλήσεις,
να παίξεις με τα δάχτυλά τους.

Δεν μπορείτε να κάνετε σεξ,
να ανταλλάξετε φιλιά,
να χαρίσετε άγγιγμα και έλξη.

Δεν είναι καλλιτέχνες,
δεν ξέρουν καν τι θα πει τέχνη
και δε θα μάθουν ποτέ

(όπως κι εμείς).

Δεν είναι ποιητές,
δεν είναι ποιήτριες·
δεν είναι ζωγράφοι.

Είναι ιδέες.

Με έκαναν να τις ερωτευθώ
και να θέλω να γίνω κι εγώ σαν αυτές.

Όμως εγώ πεθαίνω·
ενώ οι ιδέες είναι αθάνατες.

Οι καθρέπτες

Δε με αναγνωρίζω πια·
όμως δε φταίει ο βρώμικος καθρέπτης
και τα δακρυσμένα μάτια μου.

Φταίει αυτό το γαμημένο βλέμμα
που χρόνια μού έχουν φυτέψει στο κεφάλι
και κάθε φορά που το βλέπω
ξερνάω.

Με τρομάζει η αντανάκλαση,
αυτή η αμετακίνητη όψη·
με τρομάζουν τα μάτια μου
και οι σκέψεις
που κατεβάζει ώρες ώρες το κεφάλι μου.

Γιατί μου μάθανε ότι οι σκέψεις
είναι μόνο για τους ξερόλες
και για τους μυαλωμένους.

Εγώ δεν γουστάρω να είμαι ξερόλας
και μυαλό δεν έχω στα σίγουρα·
αλλιώς ούτε θα κάπνιζα τόσο,
ούτε θα έβριζα τόσο,
ούτε θα έπινα κάθε βράδυ.

Μου μάθανε ότι οι μυαλωμένοι
είναι πάντα καθώς πρέπει
και δεν τους ξεφεύγουν
λέξεις και συναισθήματα.
Εγώ, όμως, συχνά λέω μαλακίες
που μετά τις μετανιώνω.
Και πιο συχνά ακόμα αισθάνομαι
σαν να είμαι μικρό χαπάκι - έκσταση,
που δεν μπορεί να συγκρατηθεί
και διασπάται στο στομάχι.

Γι' αυτό σου λέω

σπάσε, επί τέλους, τους καθρέπτες
να μη βλέπουν τα πρόσωπα τους·
γιατί ηδονίζονται όταν τα κοιτούν
κι εγώ εξοργίζομαι.

Σπάσε τους γαμημένους τους καθρέπτες·
να μη δω ποτέ μου την αντανάκλαση
που είναι δική μου,
όμως δεν είμαι εγώ.

Ύστερα πάρε ένα γυαλί από τον καθρέπτη
κι έλα να μου βγάλεις τα μάτια.
Έτσι που ούτε το δικό μου βλέμμα θα ξαναδώ,
ούτε το δικό τους.

Άφησέ με τυφλό
σ' αυτό τον κόσμο που βλέπει τα πάντα.

Μικρά και μεγάλα «Αν»

Αν τύχει να μιλάς για εμένα
θέλω οι λέξεις σου
να είναι γεμάτες με πόθο και ένταση·
θέλω η καρδιά σου να είναι ανοιχτή
και τα μάτια σου να γυαλίζουν
λες κι έχεις πιει
ένα - ή δύο - μπουκάλια ημίγλυκο κρασί.

Αν τύχει να με συζητάς
θέλω να μιλάς δυνατά·
τόσο δυνατά που ο κόσμος θα τρομάζει
και θα φεύγει.
Θέλω να λες πως με γνώρισες τυχαία,
πως με ερωτεύτηκες τυχαία,
πως ποτέ σου δε θα με πληγώσεις
κι ας με πληγώσεις
τυχαία.

Αν τύχει να με σκέφτεσαι
θέλω να θυμάσαι τα μάτια μου,
τα βλέμματά μας,
τις νύχτες στο μπαλκόνι μας
με τα κρασιά και τα τραγούδια,
τις συζητήσεις
που ποτέ δε σε άφηνα να τελειώσεις,
γιατί μου την έδινε το τέλος·
θέλω να θυμάσαι τις αγκαλιές,
τις υποσχέσεις,
τα δάκρυα που μας κατάπιναν.

Αν τύχει να σου λείψω
έλα να με βρεις.
Κι εγώ θα σου θυμίσω
πόσο εύκολα διαγράφονται
όλα τα παραπάνω «αν».

Τα αγάλματα της Αθήνας

Καμία φορά κάθομαι μόνος,
σε ένα από τα ελάχιστα στέκια
που έχω αποκτήσει στην Αθήνα,
και κοιτώ τους περαστικούς
που μου κλέβουν τον ήλιο
και σφυρίζουν αδιάφοροι.

Έτσι όπως τρέχουν
μου έρχεται να τους σφυρίξω δυνατά
και να τους κοιτάξω μέσα στα μάτια·
να ρωτήσω ευθέως
«γιατί ρε μαλάκα μου κλέβεις τον ήλιο;»

αλλά μετά το ξεχνάω
και γουστάρω τη σκιά τόσο πολύ
- λες και δεν είχα δει ποτέ στη ζωή μου ήλιο.

Κάθομαι άλλες φορές
- στο ίδιο μέρος -
και κοιτάω τους πελάτες του μαγαζιού·
σκέφτομαι, που λες, πώς τα καταφέρνουν
να είναι τόσο ψύχραιμοι
και δεν σηκώνονται πάνω
φωνάζοντας για όλα εκείνα τα πράγματα
που έχουν μισήσει
και για όλα αυτά που ακόμα μισούν.

Αν τύχει - σπανίως - και πιάσουμε κουβέντα
γουστάρω να τους βλέπω
να πλάθουν σκέψεις
ενώ εγώ σκέφτομαι για ποιήματα,
για το εγκαταλελειμμένο σπίτι
που χάζενα πριν δυο ώρες
απέναντι από το μαγαζί
ή για τον ήλιο που μου κλέβουν
ενώ δεν είναι καν δικός μου.

Άλλες φορές πάλι
όταν κάθομαι να γράψω ποιήματα
ενώ πίνω τζιν ή ρακί
- στο ίδιο μέρος -
απλώς αφήνω ένα δάκρυ να τρέξει

- όχι παραπάνω -
και γουστάρω να το βλέπω
να λερώνει το χαρτί
και να γίνεται ένα με το μελάνι.

Εκείνη την ώρα γίνομαι άγαλμα
και όλοι τριγύρω με κοιτούν
κι απορούν.
Δε μιλώ,
δεν κοιτάω κανέναν,
ξεχνώ να σκέφτομαι
και να συζητώ.

Αυτό το δάκρυ πάνω στο χαρτί
που μου γαμάει τα ποιήματα
το στάζω
ενώ με σφάζω
και δεν το δικαιολογώ ποτέ.

Και οι πελάτες απορούν,
δεν ξέρουν πώς να με κοιτάξουν,
τι να μου πουν
κι αν θέλουν να με βλέπουν·
ή αν θα προτιμούσαν να με σκοτώσουν
εκείνη τη στιγμή
και να μείνω νεκρός
στο πάτωμα του μαγαζιού.

Ένας μονάχα είχε το θάρρος να έρθει
εκείνη την ώρα που το δάκρυ έπεφτε
και να μου πει στα ίσια

«δεν το ήξερα, ρε φίλε, ότι τα αγάλματα δακρύζουν»

Δώρα χωρίς αντίδωρα

Δε με πειράζει
που είσαι μακριά.

Αλλάζεις εποχές,
περνάς μέσα από χίλιες μεταλλάξεις,
στροβιλίζεται το μυαλό
και η ύπαρξή σου.

Δε με πειράζει
που δε βλέπω τα μάτια σου.

Θυμάμαι πολύ καλά αυτό το βλέμμα·
χάνομαι στις μνήμες
του κερατοειδούς σου
και επαναφέρω ισόβιες συγκινήσεις.

Δε με πειράζει
που δεν αγγίζω τα δάκτυλά σου.

Αυτό το άγγιγμα έχει χαράξει την καρδιά
και ανατριχιάζει τα κύτταρά μου
που έχουν καταστραφεί από τη χρόνια έλξη
και την κατάχρηση του έρωτά σου.

Δε με πειράζει
που είμαι μόνος.

Αρκεί αυτή η μοναξιά
να με πονάει λιγότερο αύριο
απ' ό τι με πονάει σήμερα.

Δε με πειράζει.

Αρκεί να μου δανείσεις λιγάκι τον ώμο σου,
τα δάχτυλά σου,
τα άκρα σου ολάκερα,
την υφή του δέρματος σου,
τα χείλη σου,
το άγγιγμά σου.

Αρκεί
- αν φύγεις παντοτινά -

να μου δανείσεις μια επιπλέον βραδιά
κι ας ξέρεις
ότι δεν μπορώ να στην επιστρέψω.

Ποίηση

Κρίμα που δεν την αγαπούν πολλοί
την Ποίηση.

Ίσως, όμως, δε θέλει να την αγαπήσουν.

Γιατί πληγώνει όσους την αγκαλιάζουν
κι όσους κρυφά την ποθούν.
Γιατί μας επισκέπτεται τις νύχτες
και μας ξυπνά μνήμες και συναισθήματα.

Κρίμα που δεν την αγαπούν·
τώρα ίσως έχει μείνει μόνη.
Όμως γουστάρει τη μοναξιά
και μ' εμάς δεν ασχολείται,
ούτε τη νοιάζει αν ζούμε
ή αν πεθαίνουμε γι' αυτήν.

Αγαπήστε τη ρε την Ποίηση·
να σας διαλύσει λιγάκι
και να τη βρίσκετε
ενώ σας τρελαίνει το μυαλό.

Αγαπήστε τη·
θα σας γεμίσει με άσωτες νύχτες
και ανίατες επιθυμίες.

Ποίηση (μέχρι να αγαπηθεί)

Καμιά φορά σκέφτομαι
πώς θα αγκαλιάσω την ποίηση·
πώς θα καταφέρω να την πιάσω
και να τη δεσμεύσω,
έτσι που να με διαλύει κάθε μέρα.

Όμως η ποίηση είναι νερό,
είναι αίμα στις φλέβες μας,
είναι το τασάκι που έχω γεμίσει με τσιγάρα
και η βρώμα του σπιτιού μου
που γουστάρω να εισπνέω.

Ονειρεύομαι πως θα την παντρευτώ,
πως θα γεννάει ποιήματα
και πως θα με χωρίσει
σε δέκα ή δεκαπέντε χρόνια το πολύ.

Αλήθεια,
δε με νοιάζει για τον ισόβιο χωρισμό·
όμως με νοιάζει για τα ποιήματα
που δε θα μου χαρίσει
και θα πάρει μαζί της.

Όμως η ποίηση είναι ιδέα,
είναι βροχή λαβωμένων ονείρων,
είναι η μάνα κι ο πατέρας
που ποτέ μου δε θα γίνω,
μα πάντα θα αγαπώ.

Να την αγαπάς την ποίηση ρε·
κι ας σε πονά,
κι ας είναι νερό,
κι ας φεύγει συχνά,
κι ας μας μουχλιάζει τα καλύτερα μας χρόνια.

Ο κόσμος εναντίον του κόσμου

Πρόσεχε·
δε θέλω να σκάσει το κεφάλι σου
ή να σε τρελάνουν οι αναμνήσεις.

Δε θέλω να με θυμάσαι μονάχα τα βράδια
και να κλαις μέχρι να κοιμηθείς.

Δε θέλω να με βλέπεις στις φωτογραφίες
και να δολοφονείς στιγμές.

Πρόσεχε·
δε θέλω να σε γοητεύει μία ανάμνηση,
αλλά η παρουσία.

Δε θέλω να με νιώθεις σαν φάντασμα
ενώ είμαι ακόμα ζωντανός.

Δε θέλω να κάνεις πως επιβιώνεις·
γιατί πεθαίνεις,
γίνεσαι πεισματικά αυτόχειρας.

Να σου πω,
άσε τις ιστορίες και τις αναμνήσεις·
παράτα τις στιγμές και τη μνήμη.

Μας έχουν γαμήσει με τα βιώματα·
τα καθήκια - επίτηδες - μας τα θυμίζουν
για να δακρύζουμε εμείς,
ενώ αυτοί γελούν και χαίρονται.

Είναι ανόητοι όμως·
τρομακτικά ανόητοι.
Δεν ξέρουν ότι θα δολοφονηθούν
από τα όνειρά μας,
ότι τα βιώματα μας
θα τους προσφέρουν αϋπνίες
και οι φαντασιώσεις μας
θα εξαφανίσουν
τις ηθικολογικές τους διαστροφές
για πάντα.

Γι' αυτό σου λέω,

ξέχνα την ανάμνηση μου
κι έλα να τους διαλύσουμε
- αν αντέχεις·
αλλιώς φύγε μακριά,
ή καλύτερα
πήγαινε μαζί τους.

Τι είναι η Κόλαση;

Θέλω να χανόμαστε στις προσταγές
των νοσηρών συνηθειών
που μας έχουμε επιβάλει
και βιώνουμε καθημερινά.

Θέλω να καπνίζουμε ασταμάτητα,
να πίνουμε αλκοόλ,
να γινόμαστε εριστικοί,
να μαλώνουμε πολύ,
να τα λέμε έξω απ' τα δόντια
για να τους ενοχλούμε.

Θέλω να αισθανόμαστε περισσότερο
αυτά που βάπτισαν κοινά.
Να αγγίζω τα πόδια σου
και να ανατριχιάζω·
να αγγίζεις το μέτωπο μου
και να φιλάς τα μάτια μου
μέχρι να στάζουν αλμύρα.

Θέλω να γίνουμε πουλιά
και να πετάξουμε στη γη της Κόλασης.
Εκεί, όλα αυτά που αγαπάμε
τ' αγαπούν όλοι οι (απ)άνθρωποι.
Εκεί, θα ζήσουμε όπως μάς καπνίσει
- είτε ζωντανοί είτε πεθαμένοι.

Εκεί θα σου λέω λόγια αισχρά
που δε μπορώ να σου πω
σε αυτόν τον κόσμο.
Με έκαναν να ντρέπομαι και να φοβάμαι·
δε μιλώ.

Να ζήσουμε στην Κόλαση
και ίσως εκεί να βρούμε
τον ομορφότερο παράδεισο.

Αναζητώντας αφορμές

Εκείνα τα βράδια
περισσότερο μιλούσαμε για όνειρα
και λιγότερο για πραγματικότητες

και μου ψιθύριζες κάτι «σ' αγαπώ» στ' αυτί
που περισσότερο μου ακούγονταν
σαν παράπονα
πάρα σαν ενδείξεις.

Αν θυμάσαι,
μου έλεγες εκείνες τις ιστορίες
που τις ερωτευόμουν
και τις ζητούσα ξανά και ξανά.

Γούσταρα να μου τις λες
γιατί με έφτιαχνε η ιδέα του θανάτου
και τα λερωμένα λόγια

οι λασπολογίες,
οι μοναχικοί αυτόχειρες,
οι καυλωμένες συγκινήσεις.

Κι εγώ πρόσεχα τις λέξεις
που έβγαιναν από τα χείλη
και το σώμα·

τις έβλεπα να σπάνε πάνω στα θραύσματα
των χαμένων ευκαιριών,
των κάλπικων ελπίδων,
των υποσχέσεων που κάνεις δεν κράτησε.

Θυμάσαι τι σου είπα;

(δεν είπα σ' αγαπώ)

«Εν τέλει η ελευθερία
ήταν κάτι περισσότερο από ένα συναίσθημα·
ήταν μια αφορμή.»

Αθήνα – Παρίσι

(ή) Πάντα αγαπούσα τα ταξιδιωτικά διηγήματα

Πολλές φορές ονειρεύομαι ότι έχω μια βέσπα, γκρι ή λευκή για να λερώνεται γρήγορα· και οδηγώ μέχρι να φτάσω στο Παρίσι. Φαντάζομαι να διασχίζω τα χιλιόμετρα και να βλέπω μέρη που δεν έχω δει ποτέ μου, να πίνω μπύρες και ουίσκι στα κρυφά· μην τύχει και με σταματήσουν για να ελέγξουν το αλκοόλ στο αίμα μου.

Να δίνω χαρτιά στα σύνορα· ίσα ίσα για να δουν ότι είμαι εγώ και δεν είναι κανείς άλλος που μπαίνει στην εκάστοτε ιδιοκτήτη χώρα. Ονειρεύομαι ότι η ασφαλτος λιώνει και γίνεται χώμα· ότι τα αυτοκίνητα, οι μηχανές, τα φορτηγά γίνονται καβούκια και οι οδηγοί μετατρέπονται σε μικρά ζιζάνια που τα καβαλάνε.

Γνωρίζω ανθρώπους σαν κι εμένα· ξέρω ότι δεν είμαι μόνος σ' αυτό το ταξίδι. Ανεβαίνουν στη βέσπα και περνάμε μερικά χιλιόμετρα παρέα. Ύστερα φεύγουν και ξέρω ότι μπορεί να μην τους ξαναδώ ποτέ. Μερικοί μου αφήνουν δώρα· μπουκάλια με κρασί, αλλαντικά, ξερό τυρί, πατάτες, γκαζάκια. Άλλοι μου αφήνουν αντίδωρα· φιλιά, χάδια, εκστατικές συγκινήσεις και αλησμόνητες συνευρέσεις.

Κόβω δρόμο για να γλιτώσω όσα σύνορα μπορώ· δε γουστάρω να σταματάω στους καπελοφόρους που μου κουνάνε σημαιάκια - σαν αυτά που ατένιζα μικρός σε παρελάσεις και πορείες. Κόβω δρόμο για να ταξιδεύω λεύτερος· γιατί οι έτοιμες διαδρομές ποτέ δε μ' άρεσαν.

Θεσσαλονίκη - Αλβανία – Μαυροβούνιο κι έπειτα μια στάση στο Σαράγιεβο.

Εδώ οι σφαίρες διαπερνούν τους τοίχους της ψυχής μου κι αφήνουν το αίμα να ρέει καθώς περπατώ και απολαμβάνω την μπύρα μου. Ταξικά, οιδιπόδεια συμπλέγματα με κατακλύζουν και πιάνω - αντί για όπλα - το τιμόνι.

Περνώ τα σύνορα κι αφήνω πίσω μου το νεκρό Οιδίποδα. Ο προορισμός μου είναι το Παρίσι...

Μοιρολόι

Μωρό μου,
εμάς δε θα μας γράψουν στα εξώφυλλα
ούτε και θα κλάψουν πολλοί.

Ίσως χαρούν περισσότερο
απ' όσο θα κλάψουν·
γιατί θα τους έχουμε πείσει
ότι είμαστε αιώνιοι.

Κι όταν μας καίνε
ίσως γελάμε κι εμείς οι ίδιοι,
ίσως καυλαντίζουμε αγκαλιασμένοι.

Μπορεί και να γαμιόμαστε·
κι όταν μας δει Αυτός
να γουστάρει
και να μας στείλει στον παράδεισο.

ooo

Μωρό μου,
είδα τα χθεσινά εξώφυλλα των εφημερίδων
κι έκλαιγα.

Έλεγε πως σε θάψανε
γιατί κατέβασες τα χάρπια
που μου υποσχέθηκες ότι δεν θα ξαναπάρεις.

Έκλαιγα, που λες,
όχι τόσο γιατί πήρες τα χάρπια,
αλλά γιατί το όνειρο μου καταστράφηκε
και κυρίως γιατί σε θάψανε

ενώ εγώ μας είχα ονειρευτεί
να πεθαίνουμε στις φλόγες.

ooo

Μωρό μου,
δε μπορούσα να τους σταματήσω

συγχώρεσε με!

Ούτε κατόρθωσα να μπω
- μαζί σου -
στο γαμημένο τάφο.

Ούτε καν κατάφερα
να εκπληρώσω το όνειρο μας·
να πεθάνουμε μαζί.

Ανθρωποφαγία

Η μάνα μου μαγειρεύει χόρτα
κι εγώ βράζω σκληρά κόκαλα·
να τα μαλακώσω
για να τα γευτώ.

Βρομάει το αίμα στην κατσαρόλα,
τα χόρτα έχουν βαφτεί κόκκινα·
κι εγώ προσπαθώ να τα μασήσω
χωρίς να αισθάνομαι
την υφή του αίματος στη γλώσσα
και στο λαιμό μου.

Με κοιτούν χιλιάδες μάτια
να τρώω κόκαλα δίχως αίμα.
Τους ενοχλεί η μυρωδιά και η εικόνα μου.

«Μόνο χόρτα θα τρως»
(ντροπή!)

«Μα τα χόρτα είναι βουτηγμένα στο αίμα»
(αηδιαστικά ξερό αίμα)

Η μάνα μου μαγειρεύει χόρτα
και μου ζητά - έστω - να δοκιμάσω.
Μα δε βλέπει τη σάρκα που αναβλύζει
μέσα από τα βρασμένα χόρτα της.

Κι εγώ διστάζω, αρνιέμαι,
δηλώνω πως δεν τρώω σάρκα
- μόνο ολόκληρα κορμιά.

Γιατί όταν είναι ολόκληρα
μου αρέσει να τρέφομαι
από τον εγκέφαλο τους
και να τα αφήνω να μου πετούν όνειρα
στα μούτρα.

Έτσι όπως τα όνειρα με χτυπούν
εγώ εκστασιάζομαι διαρκώς
και τα αγκαλιάζω,
τα γνωρίζω,
κάνω σχέσεις μαζί τους,

φιλίες,
έρωτα
(έρωτες).

Ρε μάνα, δε θα φάω χόρτα!

Κι ας λένε πως όσοι τρώνε κόκαλα
είναι ντεμοντέ και γραφικοί.
Κι ας λένε ότι ο κόσμος προχώρα
και πρέπει να τρώμε,
να βλέπουμε σάρκα
- αντί για σώμα.

Μάνα,
εγώ θα τρώω σώμα και μυαλό.
Και θα τα αφήνω να με διαλύουν
και να με μαστουρώνουν
κάθε φορά που τα αισθάνομαι.

Άφησε τους κανονικούς
να γεύονται χόρτα - σάρκα
και να καυλώνουν κρυφά
γιατί δεν έχουν καν το θάρρος
να παραδεχτούν ότι τη βρίσκουν.

Να ξέρεις όμως
ότι το βαπτίζουν φυσιολογικό
να κατασπαράζουν
ανθρώπους ωμούς και κενούς
για να δικαιολογήσουν τη μανία τους.

Μάνα,
κι ας μας λιοδορούν,
κι ας μας καταδικάζουν
- ως ισόβια αμαρτωλούς,
εγώ σάρκα δε θα φάω.

Άναψε την πόλη

Ανάμεσα στα φωτάκια,
στις γυαλιστερές βιτρίνες
και στα αναρίθμητα αυτοκίνητα

ούτε που τους ένοιαζε
αν θα ζήσουν
(τι είναι ζωή;)
αν θα προλάβουν
να νικήσουν το χρόνο

ή αν εν τέλει θα έβαζαν φωτιές
σε όλες τις πόλεις
και σε όλες τις πλατιές

μέχρι να τα κάνουν όλα στάχτη
και να μείνουν μοναχοί
να χαζεύουν τα ερείπια
και το χάος.

Ούτε που τους ένοιαζε
αν κάποιοι μιλούσαν γι' αυτούς
και πως μιλούσαν·
αν αισχρά τους λοιδορούσαν
- ή αν κρυφά τους θαύμαζαν.

Αυτοί αντάλλαζαν τσιγάρα,
φιλιά που μύριζαν αλκοόλ,
σαπισμένες συνευρέσεις

όνειρα με σκουριά,
γλώσσες απόκοσμες,
καληνύχτες γεμάτες κλάμα
(και)
τρομαγμένες σκέψεις.

Φιλί,
φωτιά,
χάος.

Κραυγές,
όργια,
ερυθρός αιθέρας.

Θέλω να ανταλλάξουμε κι εμείς
τα μικροσκοπικά μας μυαλά
- έστω για ένα λεπτό·
να δω μέσα από τα δικά σου μάτια

σε παρακαλώ.

Κι ύστερα,
πέταξε το τσιγάρο από τα χείλη σου
κι άναψε την πόλη.

Αντί επιλόγου

Αναρωτιέμαι ποιος, εν τέλει, μπορεί να μιλά για την Ποίηση;
Σίγουρα εγώ δεν είμαι αυτός.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

(ή τα ποιήματα σε μια σειρά)

Κακοποίηση
Ακατάλληλο περιεχόμενο
Λικέρ στη σάλα
Ακίνητες κινήσεις
Οι φίλες της ελευθερίας
Μιλούν οι εικόνες;
Ένας άλλος – ίδιος – κόσμος
Ανθρώπινοι βόθροι
When in Ρέθυμνο
Ακριβή η βενζίνη
Κουμπάκια
Γεύμα στο νεκροτομείο
Έρωτας θα λέμε
Αθανασία
Οι καθρέπτες
Μικρά και μεγάλα «Αν»
Τα αγάλματα της Αθήνας
Δώρα χωρίς αντίδωρα
Ποίηση
Ποίηση (μέχρι να αγαπηθεί)
Ο κόσμος εναντίον του κόσμου
Τι είναι η Κόλαση;
Αναζητώντας αφορμές
Αθήνα – Παρίσι (ή) Πάντα αγαπούσα τα ταξιδιωτικά διηγήματα
Μοιρολόι
Ανθρωποφαγία
Άναψε την πόλη